

AGENDA

ELS CINEMES DE GRANOLLERS

El que ofereix el cinema **ASTORIA**, de Granollers, aquesta setmana es el menjar típic de la casa. Primer plat: una d'en J.L. López Vázquez i la Nadiuska («preapertura», ho sentim) amb el bonic títol de «**El Señor está servido**». Segon plat: una de kung-fus i d'altres bogeries amb l'enginyos títol de «**Mano de hacha**». Bon profit!

La darrera temporada es va omplir de pel·lícules «catastrofiques» (en el sentit més ampli del mot) produïdes pels estudis nord-americans; i només trobar competència dels japonesos. El film que es projecta al Mundial «**El Hundimiento del Japón**», és, per ara, l'única mostra que ha arribat a les nostres pantalles. Interessants en efectes especials, tragedies, morts i demés, uniu-vos i aneu-hi. El complementa «**La Gobernanta**», una pel·lícula italiana de les anomenades ridículament «fortes». La cosa va de minyones i lesbianes. Quina por!

Després de l'èxit d' «**El Jovencito Frankenstein**» els seus principals actors han esdevingut directors. En Marty Fieldam fa actualment una nova versió del «**Beau Geste**» i en Gene Wilder ha provat fortuna amb «**El Hermano más listo de S.M.**» que es pot veure al Majestic. La rialla és una mica forçada però en general la gent s'ho sol passar força bé.

El complementa «**El besamanos**» que va de «maffies». El títol català és molt més divertit: «**El llepaculs**».

Parlar sobre segur de la pel·lícula que es projectara al cinema Principal amb una setmana d'anticipació és realment difícil, doncs possiblement ni la mateixa empresa es capaç de dir-ho amb seguretat.

Amb totes aquestes reserves diríem que possiblement es projectara la pel·lícula «**Confidencias**» d'en L. Visconti, que ja porta molt de temps anunciada a la cartel·lera interior del cinema.

De «**Confidencias**» es difícil de dir-ne quelcom de nou: film quasi testament del seu autor que possiblement queda retratat en el personatge d'en Burt Lancaster: un intel·lectual tancat a casa seva, en un món propi i personal que és destruït per l'arribada d'elements exteriors. Asenyalar dues manipulacions: quan la Silvana Mangano diu el nom de'n Giscard, realment diu el nom d'un polític espanyol, i més a més una nota incestuosa que en la versió espanyola queda amagada.

AUDICION DE SARDANAS

5 de diciembre

En La Garriga a las 12 en la Plaza de la Iglesia, la Genisenca.

En Granollers en el Casino-Club Ritme, la Principal del Valles a las 12.

8 de diciembre

A las 12 en Canovelles, la Genisenca.

A las 12 en Santa Eulalia, en el restaurante Santa Eulalia actuará la cobla Mataró a las 16'30 horas.

12 de diciembre

En la Porxada de Granollers, a las 12 la cobla Lluïsos.

A las 12 en la Atmella, en la plaza del Ayuntamiento, la Genisenca.

En La Roca a las 16 horas en la Plaza de la Era, la Genisenca.

19 de diciembre

A las 12 en el Casino-Club Ritme, la Principal de Mataró.

En Cardedeu a las 12 en el Casal del Jubilado, la Genisenca.

En La Garriga, en la plaza de la Iglesia a las 12, Lluïsos.

25 de diciembre

En Granollers a las 19 horas concierto de la cobla Genisenca.

En Parets a las 12, la Genisenca.

En Montmeló a las 12,30, la cobla Canigó.

26 de diciembre

En Granollers a las 12 en la Porxada, la cobla Principal de Mataró.

En Santa Maria de Palautordera a las 12 en la Plaza del Ayuntamiento, la principal del Vallès.

LLIBRES

EL PARLAMENT DE CATALUNYA (1932-1936)

de Joaquim de Camps i Arboix
Edicions 62

Joaquim de Camps i Arboix amb el seu llibre posa a la nostra consideració un testimoni de l'activitat del Parlament de Catalunya. Una lectura reposada ens farà comprendre molt clar perquè Catalunya és un país avançat europeu dins a Espanya. La concepció que el Parlament tenia sobre temes de vigent actualitat als nostres dies, és una demostració lluminosa que el camí assenyalat pels homes del govern autònom no era pas equivocada.

La seva lectura és recomanable a tota persona que vulgui asseblar-se amb profunditat respecte al actual procés polític i de la postura de l'anomenada oposició i com és per dins el poble català.

HISTÒRIA GRÀFICA DE LA CATALUNYA CONTEMPORÀNIA

de Edmon Vallès
Edicions 62

Què és la Història gràfica? En el proleg ens diu el propi autor: «una panoràmica de la

LA CONQUISTA DE LA CALLE

Me divertí mucho el pasado día trece con «**COMEDIANTS**» es saludable poder pasear con la cara pintada mientras salto al son de la música y cojo del brazo a alguien a quien no conozco para bailar con él.

La PORXADA se transformó durante horas en una isla de libertad creativa y nadie se rasgó las vestiduras ante la genial y disparatada construcción de ejecutores y espectadores, si es posible mantener la distinción a este nivel. El caos creativo. «**COMEDIANTS**» juega, obliga a jugar sin descanso.

El pasacalles se convierte en un fenómeno sociológico a nivel ciudadano que conduce del modo directo a la desrepressión, a salir del rígido molde de lo cotidiano, a conquistar una parcela importante de la libertad colectiva. Es socialmente agradable ver como se resquebrajan los esquemas de la «dignidad bienpensante». Imaginense, por ejemplo, aun payaso vendiendo cromos, globos y cilicios mientras una orquesta funde Rock, Jazz y Cuplé. O recuerden, simplemente, el pasacalles de «**COMEDIANTS**».

Por la tarde, en un escenario improvisado, nos presentan el ya clásico «**CATACROC**». Una actuación impecable y al final el delirio: cientos de papeles vuelan sobre la Plaza. Música, petardos y baile constituyen la mezcla explosiva de la fiesta. Luego, como no, pasacalles.

Este es el género que se hace y nada más, el que devuelve al teatro su lugar de origen. Y cuando esto ocurre, suele suceder que nuestras calles (digo nuestras) se ven ocupadas por el ansia de libertad convertida en teatro participativo. El espacio y el tiempo cambian de ambiente y este crea el espectáculo.

Claro está que estas cosas no pasan muy a menudo, y una flor no hace verano. La administración ayuda poco y ser actor del teatro Independiente no es ningún chollo, no señor.

Habrà que esperar a que los «eventos consuetudinarios» evolucionen favorablemente hacia este tipo de espectáculos hasta el enriquecimiento de nuestra pobre cultura, nuestro pobre teatro, nuestra pobre calle. En fin, que menos da una piedra y si te da te jode.

Hemos dado un paso hacia la conquista de lo que debería ser un importante lugar de realción: La calle. ¿para cuando el próximo?

PEP MODOL